

РЕШЕНИЕ

№ 35493

гр. София, 28.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 10.10.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕ
ЧЛ

при участието на секретаря Кристина Алексиева и при участието на прокурора Александър Павлов, като разгледа дело номер **2252** по описа за **2025** година докладвано от съдия Маруся Йорданова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по жалба на В. С. К., ЕГН [ЕГН], чрез адв. Й. Л. против Решение № 7 от 03.01.2025г., постановено по АНД № 14787/2022 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 5-ти състав.

С Решението е изменено Наказателно постановление № 005136/07.10.2022г., издадено от директора на Национално тол управление (НТУ) към Агенция „Пътна инфраструктура“, с което на В. С. К., на основание чл. 179, ал. 3а от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) е наложено административно наказание Глоба в размер на 1 800 (хиляда и осемстотин), като с решението си въззивния съд е определил санкция в размер на 300 лв. на основание чл.179, ал.3 ЗДвП.

В касационната жалба са изложени твърдения за незаконосъобразност на постановеното решение от въззивния съд, като според касатора не е доказано авторството на извършеното деяние. Сочи се, че в съставения АУАН и издаденото въз основа на същия НП е налице разминаване между описанието на нарушението и числовия израз на относимата разпоредба. Според касатора водачът няма как да бъде и не е адресат на задължение за заплащане на тол такси. Освен това се твърди, че не е посочено конкретно нарушение на правило за поведение, предполагащо ангажирането на административната отговорност

на санкционираното лице. Искането до съда е за отмяна на решението на СРС и потвърждаване на НП.

В съдебното заседание, касаторът, редовно уведомен, се представлява от адв. Л., която поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена. Претендира разности за адвокатско възнаграждение по представения в с.з. списък и за двете инстанции.

Ответникът, чрез юрисконсулт Д., счита решението на СРС за правилно и моли същото да бъде потвърдено. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Алтернативно, прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура е на становище, че въззивното решение следва да бъде оставено в сила.

Административен съд София – град, XXV касационен състав, след като обсъди приложените по делото доказателства, в контекста на становището на страните и релевираните касационни основания, съобразно правомощията си по чл.218 от АПК, прие за установено от фактическа и правна страна:

Депозираната касационна жалба е процесуално допустима - подадена е в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на оспорване съдебен акт.

Разгледана по същество касационната жалба е **ОСНОВАТЕЛНА**.

За да постанови решението си, Районният съд, анализирайки събраните в хода на съдебното производство гласни доказателствени средства – показанията на актосъставителя и информацията в приобщените, по реда на чл. 283 от НПК, писмени доказателства, е приел за установено от фактическа страна, че на 09.04.2022 г. в 16:00ч. на ГКПП – К. от контролни органи на Националното ТОЛ управление е извършена проверка на управлявано от санкционираното лице В. С. К. пътно превозно средство – обща техническа допустима максимална маса над 12 тона, с рег. [рег.номер на МПС] .

При извършената проверка е установено, че на 22.03.2022 г. в 19:02 ч. пътното превозно средство е засечено да се движи по път А-3, км 8+226, включен в обхвата на платената пътна мрежа, без да е заплатена пътна такса, съгласно чл. 10, ал. 1, т. 2 от Закона за пътищата (ЗП). За констатираното нарушение е генериран доказателствен запис от електронната система по чл. 167а, ал. 3 от ЗДвП, към който са приложени статични изображения – снимков материал и динамични изображения - видеозаписи.

Тези констатации са послужили като основание за съставяне на Акт за установяване на административно нарушение по чл. 179, ал. 3а от ЗДвП. В законоустановения срок не са подадени възражения срещу него, въз основа на което е издадено и наказателното постановление.

СРС е приел, че съставеният АУАН и НП са издадени от компетентни органи, в предвидената от закона форма и съдържание, при спазване на процесуалните изисквания, в рамките на предвидените преклузивни срокове по чл. 34 от ЗАНН. Не са констатирани нарушения при изпълнение на процедурата по връчване както на АУАН, така и на НП. АУАН е връчен лично на санкционираното с НП лице в деня на съставянето му. Според въззивния съд, в административнонаказателното производство не е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, наказващият орган е доказал по категоричен начин всички елементи от обективна и субективна страна на нарушението, както и че не е налице неяснота при описание на нарушението, но е приел, че санкционната разпоредба в случая е тази по чл.179, ал.3 ЗДвП и е определил наказание – глоба в размер на 300 лв.

При извършената служебна проверка, на основание чл. 218, ал. 2 от АПК и въз основа на

установените и неоспорени от страните релевантни факти, съгласно разпоредбата на чл. 220 от АПК, настоящият касационен състав счете обжалваното решение за валидно и допустимо, но неправилно и незаконосъобразно, по следните съображения:

С разпоредбата на чл. 139, ал. 7 от ЗДвП е въведено в задължение на водачите на ППС от категорията по чл. 10б, ал. 3 от ЗП (каквото е и процесното), преди движение по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, да закупят маршрутна карта за участъците от платената пътна мрежа, които ще ползват, или да изпълнят съответните задължения за установяване на изминатото разстояние и заплащане на дължимата такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП, освен когато тези задължения са изпълнени от трето лице. Съответно в чл. 179, ал. 3а от ЗДвП е предвидена санкция за лицата, които управляват ППС, без да са изпълнили тези задължения. Съгласно чл. 179, ал. 3а от ЗДвП. (нова - ДВ, бр. 105 от 2018 г., в сила от 16.08.2019 г.) водач, който управлява пътно превозно средство от категорията по чл. 10б, ал. 3 от Закона за пътищата по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, за което не са изпълнени съответните задължения за установяване на изминатото разстояние, съгласно изискванията на Закона за пътищата, за участъка от път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, който е започнал да ползва, или няма закупена маршрутна карта за същата, съобразно категорията на пътното превозно средство, се наказва с глоба в размер 1 800 лв.

Задължителен реквизит от съдържанието както на АУАН, така и на НП е нарушената материалноправна норма. Изискването на закона същата да бъде посочена има за цел да определи от една страна единството между нарушеното правило за поведение и твърдяното административно нарушение и от друга страна да обезпечи извършването на контрол за законосъобразност. В процесният случай в НП е посочена само санкционната норма на чл. 179, ал. 3а от ЗДвП, която е поместена в Глава седма „Административнонаказателна отговорност“ от ЗДвП заедно с останалите санкционни норми по този закон. Съответна на нея законова норма, установяваща правилата за поведение, е именно императивната разпоредба на чл. 139, ал. 7 от ЗДвП. В този смисъл се налага извода, че в НП не е налице реквизит по чл. 42, ал. 1, т. 5, съответно на чл. 57, ал. 1, т. 6 от ЗАНН. Порокът е съществен, тъй като това несъответствие между АУАН и НП нарушава правото на защита на санкционирания субект, а също така възпрепятства възможността за извършване на контрол за законосъобразност от съда.

На следващо място, от събраните по делото доказателства не може да се направи категоричен извод за авторството на нарушението. Съгласно посочената в АУАН и НП санкционна норма на чл. 179, ал. 3а от ЗДвП субект на нарушението е водач, който управлява пътно превозно средство от категорията по чл. 10б, ал. 3 от ЗП по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, за което не са изпълнени съответните задължения за установяване на изминатото разстояние, съгласно изискванията на ЗП, за участъка от път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, който е започнал да ползва, или няма закупена маршрутна карта за същата, съобразно категорията на пътното превозно средство. В случая не е спорно, че на 09.04.2022 г. в 16:00 ч., на граничен контролно-пропускателен пункт К., касаторът е управлявал описаното в АУАН и НП ППС, когато е спрял за проверка и е установено съответното нарушение. Обстоятелството, че касаторът е спрял на излизане от територията на страната с описания в АУАН и НП товарен автомобил на 09.04.2022г. не означава, че именно той е извършил посоченото в НП нарушение на 22.03.2022 г. Липсват данни на датата на извършеното нарушение, (а не на датата на неговото констатиране), товарният автомобил да е спиран за проверка от контролните

органи на АПИ или установяването по друг начин на водача на автомобила на тази дата. Наказващият орган, чиято е доказателствената тежест, не е ангажирал категорични доказателства, установяващи по несъмнен начин, че именно касаторът е управлявал ППС на описаната дата. Обстоятелството, че пред актосъставителя на последваща датата на извършване на нарушението касаторът не е оспорил твърдението, че е управлявал ППС е недостатъчно да бъде установено авторството на извършеното на тази дата нарушение. Излагането на конкретни писмени възражения в акта, съответно възможността за депозирането им в последващ момент, е проявление на правото на защита на лицето и отсъствието им само по себе си не налага извод за доказаност на авторството на деянието. Следва да се посочи, че характерът на производството изисква именно наказващият орган да докаже по несъмнен начин, че са налице предпоставките за ангажиране на отговорността на конкретно лице за реализирано от него нарушение. По преписката изобщо не се съдържат доказателства да е спазена процедурата по установяване на лицето, което в действителност е управлявало процесното ППС на посочената дата. Недоказаността на извършителя на административното нарушение води до незаконосъобразност на НП.

Във връзка с горепосоченото, НП е незаконосъобразно поради издаването му при допуснато съществено нарушение на административно производствените правила и противоречието му с материалния закон.

С оглед изложеното решението на СРС следва да бъде отменено, и вместо него да се постанови друго, с което НП № 0051136/07.10.2022г. от 07.10.2022г. издадено от директора на Национално тол управление (НТУ) към Агенция „Пътна инфраструктура“ следва да бъде отменено.

По разноските:

Не се споделя възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение, тъй като същото е малко над минимално определения размер за всяка от инстанция поотделно съобразено с чл. 36 от Закона за адвокатурата във връзка с чл. 18, ал. 2 във вр. с чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1 /09.07.2014 г. за минималните адвокатски възнаграждения, което възлиза на 480 лв., т.е. заплатеното в размер на 720 лв. за изготвяне на жалба срещу НП , 250 лв. за процесуално представителство пред СРС и 650 лв. за касационна жалба и процесуално представителство пред АССГ, не е прекомерно.

С оглед изхода на делото на касатора следва да бъдат присъдени разноси в размер на 1 620 лв. за адвокатско възнаграждение за двете инстанции.

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение № 7 от 03.01.2025г., постановено по АНД № 14787/2022 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 5-ти състав, като вместо него постановява:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 005136/07.10.2022г., издадено от директора на Национално тол управление (НТУ) към Агенция „Пътна инфраструктура“, с което на В. С. К., на основание чл. 179, ал. 3а от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) е наложено административно наказание Глоба в размер на 1 800 лв.

ОСЪЖДА Агенция „Пътна инфраструктура“ при МРРБ да заплати на В. С. К., сумата от 1 620 лева, представляваща адвокатско възнаграждение за двете инстанции.

Решението е окончателно.

